

KÖSZEG ÉS VIDÉKE

Előfizetési ár:

Egész évre 8 korona, félévre 4 korona,
negyedévre 2 korona, egyes szám ára
20 fillér.

Nyilttér sora 40 fillér.

Hirdetés nagyság szerint.

Szépirodalmi, társadalmi, és köz-
gazdasági hetilap.

Megjelenik minden vasárnap.

Előfizetési pénzek és reklamációk,
valamint a lap szellemi részét illető
közlemények

Feigl Gyula

kiadó címére küldendők.

XX. évfolyam.

Felelős szerkesztő és kiadó:
F E I G L G Y U L A.

10. szám.

Helyi iparos s honi ipar.

A községi ipartestület, melynek ügyeit ezuttal Pratscher Dániel elnök, Kálmán Lajos alelnök, Kühn Lajos pénztárnok, Frankl Lajos jegyző vezeti, most küldte szét meghívóját az ez évi március hó 11-én a városház tanácstermében megtartandó rendes évi közgyűléséhez.

A meghívóhoz mellékelt — s az ipartestület működését visszatükröző jelentésből megtudja az olvasó, hogy az ipartestület a törvény által rábízott feladatoknak megfelelni, s a mennyire a rendelkezésére álló erőttől, képességtől kitéve, az iparosok érdekét előmozdítani igyekezett. Ez igyekezet mindenesetre dicsérendő, de kielégítő-e? erre, mivel az ipartestület belső életét nem ismerjük közelebbről, határozott feleletet sem adhatunk.

A szinte a meghívóhoz mellékelt vagyoni kimutatás szerint az ipartestületnek van 5000 frton felüli — készpénzből álló — vagyona. Elég tekintélyes összeg, ha tekintetbe vesszük, hogy az ipartestületnek megalakítása óta alig 15 év pergett le, s leginkább — minden idegen anyagi támogatástól távol — saját, inkább szegény, mint jómódu tagjainak filléreiből gyűlt össze.

Az ipartestület üdvös működését tehát nem bántják holmi anyagi küzdelmek. Helyesen van. Minden testület szövetkezet csak azon esetben működhetik sikerrel, csak akkor elégítheti ki tagjainak igényeit, táplált vágyait, ha rendben van a szénája. S itt rendben lenni látszik. S ha a pénztár rendben van, nem lehet ok panaszra.

Van-e panasz?

Persze! hogy van panasz. Olyant is hallunk panaszkodni, ki a jólétben dúskálhat, s az élet küzdelmeit a leírásokból ismeri. Mindenki panaszkodik. De én nem értem a világnak erkölcsi rendje ellen úton-útfélen felhangzó panaszokat, hanem egyesegyedül, hogy valjon az ipartestület mostani szervezetében hivatásának megfelel-e?

Nincs panaszom, nem is lehet, mivel az ipartestület kebelébe nem tartozom. De mivel határozottan rokonszenvezek városunknak ezen derék polgárosztályával, — magam is ily egyszerű polgár lévén — nem hagyhatom figyelmen kívül abban az évi jelentésben hiába keresett azon körülményt, hogy az ipartestület, — és erre kívánom annak vezető embereinek figyelmét felhívni — tagjai anyagi jólétének előmozdítására eddig, — senkit ne érjen azonban gáncs, — vajmi keveset tett.

Lehet, hogy eddig hiányzott a kedvező alkalom. Most azonban elérkezett a kellő pillanat, hogy az ipartestület vezető emberei egytől-egyig talpra álljanak s maguk érdekének előmozdítására mozgalmat indítsanak. Mikép lehetne eddig hanyatlásnak indult iparosaink érdekét előmozdítani? jólétüket emelni? azt bizonyára ők maguk tudják legjobban.

Az országházban a honi ipar és kereskedelem mellett úgy egyes kiváló képviselők, mint a kereskedelmi miniszter részéről, kik határozottan a honi cikkek mellett törtek lándzsát, — elhangzott lelkes buzdító beszédek, lehetetlen, hogy országunk lakosainak minden rétegében ne találjanak visszhangra és fel ne ébresszék egyrészt a honi ipar fejlődése — a honi termékek miűsége iránti figyel-

met; másrészt ismét ne serkentené e honnak minden lakóját arra, hogy első s hazafias kötelessége mindennapi szükségleteit az eddig — sokszor oly indokolatlan módon — mellőzött iparosainktól bevásárolni.

Ép a napokban közölték a napilapok már több városban, — a fő- s székvárosban, Budapesten, a nők által iparpártoló egyesületek megalakítása iránti megindított mozgalmakat. Mi nehézség mutatkozik itt e határszéli városban hasonló együletnek megalakítása körül, melynek tagjait másra nem köteleznék, mint arra, hogy napi szükségleteiket első sorban helyi iparosainktól, kereskedőinktől, nem pedig nekünk idegen helyről szerezzék be? S ki volna ily mozgalom megindítására hivatottabb az ipartestület- s a halottaiból föltámadott kereskedelmi körnél? Nem szükséges ehhez más, mint komoly akarat. A gyakori panaszkodást váltsa fel a tevékenység, mely nélkül nincs eredmény.

Persze, valamit nem szabad helyi iparosainknak kereskedőinknek elfelejteni, s ez a valami nem más, mint minden tudást, igyekezetet kifejteni arra nézve, hogy kundschaftjait cikkeivel, cikkeinek minőségével teljes mértékben ki is elégítse. Nem tudom indokolt-e, de én sokszor hallottam azon panaszt, hogy helyben sokszor még jó pénz mellett sem lehet valamire való cikket beszerezni s azért kénytelenek idegen helyre menni.

Én azonban csak azt mondom, támogassuk a helyi s honi ipart! Ne ékeskedjünk idegen pávatollakkal, azután segítve lesz a hanyatlásnak s pusztulásnak induló iparos-osztályon. —

TARCA.

A madarak védelme.

CHERNEL ISTVÁN-TÓL.

(Folytatás.)

Hogy mennyiben érvényes e jegyzék bizonyos országban, azt a helyi vizsgálatoknak és szakembereknek kell eldönteniök és megállapítaniök.

Ennek a feladatnak megoldása volt a „Magyarország madarai“ c. munkámnak is egyik legfőbb szülőke.

Mert az eddig vallott nézetek és felfogások mindenesetre hiányban szenvedtek s tévesek is voltak, világos bizonyossága ennek az 1881: XX. t.-c. (9., 11., 12., 15. §§.) vagyis a „vadásztörvény“. A madárvédelemre külön törvényünk nincs, de idevágó intézkedéseket ez utóbbi és a mezőgazdaságról és mezőrendőrségről szóló 1891: XII. t.-c. (57., 58. §§.) tartalmaznak csupán; vannak azonban helyhatósági szabályrendeleteink is.

A vadásztörvény az éneklő madarak vadászatát minden időben tilalmazza, úgy fészkeik, tojásaik megromlását is, de megengedi a keselyűk, vércsék, ölyvek, varjak korlátlan lövését, valamint a vízimadarak elejtését ott, a hol nem költenek. A mezőrendőrségi törvény ismétli a hasznos madarak pusztításának tilalmát, védi azok költését s forgalomba hozatalukat hatósági engedély nélkül megtiltja.

Nemcsak általános, de részben (a vadászati törvény) helytelen, a mai nézetekkel ellenkező és visszaélésekre fordítható határozatok ezek. Am az ismeretek tágkörű terjedése majd változtat rajtuk és megtermi gyümölcsöit. A forrást, melyből azok meríthetők, ime itt nyújtjuk. A társadalom hivatott közegei pedig, kivált a tanítók, papok, erdészek, földbirtokosok, bérlők stb.

használják föl azt s oktatta nevelve világosítsák föl a népet, az ifjúságot. Serkentsék, buzdítsák őket a madárélet vonzó és hasznos sajátosságainak megismeretése révén azok védelmére. Hasznos eszköz ez arra is, hogy a szívekben szelidség plántálódjék. Mert való igaz, hogy a ki a madarakat és virágokat szereti, rossz ember nem lehet.

És szoros kötelességük volna a nőknek is e tekintetben jó példával előjárni és szavukat latba vetni. Mint mindenkor, csodákat művelhetnek ők, mikor érzelmeik erejével küzdenek, e téren sem fogják eredménytelenül kibontani a zászlot.

Vessék el azt a divatot, mely a madarak, cifra szárnyak és tollak valóságos torzainak polgárjogot biztosít a kalapokon. Bizonyára szebb s a madárvédelem szempontjából üdvösebb, ha hiven utánozt virágdísz hordanak, mint kiaszott, üveges szemekkel még mintegy kinjait eláruló madárbőröket. Vagy ha már nem tudnak megválni a tolltól, hát viseljék azon madárfajok tollait, melyek pusztítása nem rövidíti meg sem gazdasági, sem egyéb érdekeinket s nem sérti emberi érzelmeinket. Ezek tollait is meg lehet festeni, alakítani s köztük gyönyörűek vannak, csak úgy mint a konyhára kerülő szárnyasok tollai közt is (vadréce, fácán fajt stb.)

Az egyszerű és egészséges madárvédelem azonban nem elégedhetik meg csupán azzal, hogy a madárállomány fogyásának elejét vegye s a meglévőt biztosítsa, hanem feladata az is, hogy azt szaporítsa, számban növelje. Ennek elérésére, különböző útak módok és eszközök állanak rendelkezésünkre s a következőkben ezekre akarom terelni az érdeklődést, kiterjeszkedve a madarak általános védelmét illető egyéb fogantatos eljárásokra is.

Tartózkodási helyek biztosítása és a fészkelés előmozdítása. A fokozódó gazdasági igények a földet apróra

kihaszalják; nemcsak azt irtjuk, alakítjuk át, a mi feltétlenül szükséges, hanem sok olyat is eltávolítottunk, a mi látszólag közvetlenül útunkban áll, közvetve azonban sokkal inkább előnyös volna. Helyén való tehát a figyelmeztetés: ne irtsuk ki a bokrokat s egyéb a madaraknak biztonságot kínáló sűrűségeket, ha csak igazán lényeges hasznót nem szerzünk vele magunknak. Ha pedig ültetvényeket, kertek stb. létesítünk, szintén legyünk figyelemmel a madarakra is, s így kettős célt érünk el. Minthogy kultúránk legérzékenyebben az oduban költő fajokat sújtja, ezeknek kell segítséget nyújtani, tartózkodási helyet, fészkelésre alkalmatosságot szerezni. Legcélszerűbb tehát a hiányzó természetes odukat mesterségesekkel pótolni. Erre szolgálnak a fészkelő ládikák, melyekkel még az is elérhető, hogy a hasznos rovarövéket oda csalogathatjuk és telepíthetjük, a hol működésükre leginkább szükségünk van. A fészkelő ládikák alkalmazásának azonban csak akkor lesz kellő sikere, ha nem csak úgy gondolomra készítjük s akasztjuk ki, hanem figyelemmel vagyunk a madárfajok szokásaira, tulajdonságaira; szóval egész eljárásunkkal lehetőleg utánoznunk kell a természetet. Tudva, hogy az egyik madár szüknyilású oduban, a másik tágyban, az alacsonyan, ez magasban szeret költeni, a fészkelő ládikák is megfelelő alakot és elhelyezést kívánnak.

Minél természetesebbek, egyszerűbbek, tartósabbak s nem feltűnők, annál jobbak. Ezért nem ajánlatosak a szögezett, még kevésbé az enyvezett deszkalapocskákból készültek, hanem sokkal inkább a kergüket tartó fanemekből való törzs- és vastag ágdarabok, melyeket megfelelőleg kivájunk, megfurunk, csavarokkal odaerősített tetővel látunk el. Legjobb, ha a faanyag fűzből, tölgyből, hársból, fenyőből, bükkből való s jól kiszáradt. A bejáró lyuk éleit, szögleteit simára leráspolyozzuk, alája valami természetes ágacska tűzűk, úgy, hogy a

